

Arrest

nr. 122 834 van 23 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Bosnische nationaliteit te zijn, op 18 november 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat K. BLOMME en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Nadat de ambtenaar-geneesheer op 3 oktober 2013 een medisch advies verleende, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie op 7 oktober 2013 verzoekers hun derde aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 09 07 2013 bij onze diensten werd ingediend door:

S. C. (R.R.. xxx) , geboren te Mostarop (...)1968

S. B. (R.R.. xxx), geboren te Vrosevac op (...)1972

+ kinderen

S. S. (R.R. xxx), geboren te Sarajevo op (...)1992
S. A. (R.R. xxx), geboren te Sarajevo op (...)1992
S. S. (R.R. xxx), geboren te Sarajevo op (...)1994
S. B. (R.R. xxx), geboren op Peine op (...)1996
S. E. (R.R. xxx), geboren te Peine op (...)1997
Adres: Rue (...) 4520 WANZE
Nationaliteit: Bosnië-Herzegovina

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06 02 2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 03.10.20103 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende behandeling wanneer er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet.

Uit het voorgesteld standaard medische getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkenen kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederend behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86, EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a; t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese Richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De ontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in artikel 9ter §3. (...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpen verzoekers een schending op van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de schending van de materiële motiveringsplicht alsook de schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2. Verzoekers betogen samenvattend dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is aangezien er enkel gemotiveerd werd omtrent het al dan niet sprake zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven. Verzoekers stellen dat in de bestreden beslissing ook gemotiveerd had moeten worden omtrent het reëel risico voor de fysieke integriteit en het reëel risico op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf.

2.3. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van voornoemde wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletore aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

2.4. Verzoekers voeren tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (naar analogie: RvS 20 januari 2005, nr. 139.590; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.382, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551).

2.5. Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* onderzoek van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat luidt:

"§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2 (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° *indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;*

5° (...)."

2.6. *In casu steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter, § 1, 1° van de vreemdelingenwet. Zij verwijst naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 3 oktober 2013 en stelt vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Vervolgens stelt de bestreden beslissing: "dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst" alsook "dat er geen actueel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst."*

2.7. *Uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 3 oktober 2013 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de aandoening van verzoeker. Het advies luidt als volgt:*

"Geachte mevrouw,

NAAM : S. E. (R.R.: 0S70123675S7)

Mannelijk

nationaliteit: Bosnie en Herzegovina

geboren te Peine op (...)1997

adres: Rue (...) 4520 WANZE

Artikel 9ter §3 - 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch verzoekschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 09.07.2013

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 21.06.2013 en de medische stukken d.d. 06.06.2013, 01.04.2013, 21.01.2013, 15.10.2012, 01.07.2012, 17.07.2012, 11.04.2012, 05.04.2012 en 05.02.1012 blijkt dat de beschreven mutatie van gen GJB2 met aangeboren bilaterale doofheid en polyhandicap actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. De gezondheidstoestand van betrokkene is stabiel en niet voor verbetering vatbaar, er bestaat dus geen behandeling. Betrokkene is aangewezen op de gratie en mantelzorg van zijn ouders en naaste

omgeving. Er bestaat dus actueel geen risico een onmenselijke en vernederend behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van genoemd artikel.

Hoogachtend,
Dr. L.
Arts-adviseur”.

2.8. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet is van toepassing op de volgende drie gevallen:

- (1) op een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of
- (2) op een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt of
- (3) op een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

2.9. Uit de bestreden beslissing blijkt uitdrukkelijk dat de verwerende partij, verwijzend naar het advies van de ambtenaar-geneesheer meent dat *“Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 21.06.2013 en de medische stukken d.d. 06.06.2013, 01.04.2013, 21.01.2013, 15.10.2012, 01.07.2012, 17.07.2012, 11.04.2012, 05.04.2012 en 05.02.1012 blijkt dat de beschreven mutatie van gen GJB2 met aangeboren bilaterale doofheid en polyhandicap actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. De gezondheidstoestand van betrokkene is stabiel en niet voor verbetering vatbaar, er bestaat dus geen behandeling. Betrokkene is aangewezen op de gratie en mantelzorg van zijn ouders en naaste omgeving. Er bestaat dus actueel geen risico een onmenselijke en vernederend behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst”.*

2.10. Door de hierboven aangehaalde motivering geeft de ambtenaar-geneesheer duidelijk te kennen dat hij verzoekers toestand niet beoordeelt als zijnde een ziekte die een reëel risico is voor het leven van verzoeker of als zijnde een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van verzoeker. Hij diagnosticeert het risico voor het leven of de fysieke integriteit immers duidelijk als niet bedreigend in de zin van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

2.11. Daarnaast stelt de ambtenaar-geneesheer vast dat er voor de persoon van verzoeker, wat betreft zijn medische toestand, stabiliteit bestaat en *“De gezondheidstoestand van betrokkene is niet voor verbetering vatbaar is, er bestaat dus geen behandeling. Betrokkene is aangewezen op de gratie en mantelzorg van zijn ouders en naaste omgeving”.* Daarenboven stelt dat ambtenaar-geneesheer duidelijk dat *“Er geen actueel risico op een onmenselijke en vernederend behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst”.* Hetgeen impliceert dat de toestand van verzoeker door de ambtenaar-geneesheer immers in zijn geheel als medisch voldoende beheersbaar wordt gediagnosticeerd, zelfs wanneer verzoeker in zijn land van herkomst zou dienen te verblijven en er aldaar geen adequate behandeling of zorg voorhanden zou zijn. Voorgaande impliceert dat verzoeker kan reizen en geen gespecialiseerde medische zorgen behoeft. De ambtenaar-geneesheer meent dus dat er tevens geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Precies omdat de medische toestand van verzoeker geen actuele bedreiging vormt voor diens levens of diens integriteit in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en zijn toestand stabiel is, niet voor verbetering vatbaar is en geen behandeling behoeft zonder dat verzoekers toestand wel een bedreiging voor diens leven zou kunnen gaan vormen, wanneer hij in het Rijk verblijft, geldt dit tevens wanneer hij in diens land van herkomst verblijft wanneer daar net geen behandeling voorhanden is.

Een motivering over het al dan niet bestaan van *‘de benodigde adequate behandeling in het land van herkomst’* is *in casu* dan ook niet noodzakelijk, precies gelet op de duidelijke vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat verzoekers toestand *‘stabiel is, niet voor verbetering vatbaar is en niet (genezend) behandelbaar is, dat verzoeker aangewezen is op mantelzorg van zijn naasten’.* Daarenboven voegt de ambtenaar-geneesheer in diens medisch advies nog expliciet de volgende zinsnede toe: *“Er bestaat dus actueel geen risico een onmenselijke en vernederend behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst”.*

2.12. Wat tenslotte de opgeworpen schendingen van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, betreft, geldt dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.13. Uit de bespreking van het middel *supra* en de lezing van het administratief dossier blijkt afdoende dat het bestuur, na medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die luidde dat verzoeker kennelijk geen ziekte heeft die beantwoordt aan de voorwaarden of mogelijkheden vervat in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet en dat zijn toestand stabiel en niet behandelbaar is waardoor er ook geen actueel risico op een onmenselijke en vernederend behandeling bestaat wanneer er geen adequate (medische) behandeling is in het land van herkomst, niet kennelijk onredelijk tot haar beslissing kwam. De opgegeven motieven staan dan ook niet in een kennelijke wanverhouding tot het beschikkend gedeelte van de bestreden beslissing.

2.14. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoekers tonen evenwel niet aan dat het bestuur de medische attesten niet naar behoren heeft onderzocht of dat de bestreden beslissing zou steunen op fout gekwalificeerde feiten. Al evenmin betwisten zij dat het bestuur verzoekers dossier niet met de nodige zorg zou hebben onderzocht en overwogen. Minstens tonen zij dit niet aan. Bijgevolg kwam de gemachtigd op wettige wijze en kennelijk redelijk, na een gedegen en zorgvuldig onderzoek, terecht tot de bestreden beslissing.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De wnd. voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC